

Bedkommende kan der heller ikke under Forudsætning af, at man ikke maa overskride de Grændser, som Kjøbstadskommunallovens § 20 sætter, være nogen Nødvendighed for, at disses Kommunalbestyrelser kunne behøve en høiere Sanction for at give et saadant Bidrag, og for Saadannes Bedkommende vil der altsaa heller ikke være nogen Nødvendighed for en yderligere Indgriben fra Lovgivningsmagtens Side. Men dette forekommer mig ikke at være nogen Hindring for, at man kan give en Lovbestemmelse af den Natur, hvorved man i alt Fald paa en let og simpel Maade fjerner de Hindringer, som ellers kunne møde for Kommunalbestyrelserne. Man vil lette dem det Arbejde, som de i saa Henseende have, og man vil navnlig kunne fætte dem i Stand til hurtigere, end de ellers vilde kunne, at foretage de Skridt, hvortil de maatte finde sig opfordrede. Derfor har jeg ikke nogen Betænkelse ved at gaa ind paa Lovforslagets §§ 1, 2 og 4, lige saa lidt som jeg vil have Noget imod, om man vilde supplere disse Bestemmelser med lignende Regler som dem, der fandtes i Lovene af 15de Februar 1855 og 15de Januar 1856, angaaende en Bemyndigelse for Amtsraadene til at komme stærkt bebyrdede Kommuner til Hjælp med en eventuel Afdgang til i saa Henseende at kunne ty til Amtsrepartitionsfonden.

Derimod stiller Sagen sig en Del anderledes med Hensyn til Lovforslagets § 3. Som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne selv bemærkede, er det, denne Paragraf gaar ud paa, jo et helt nyt og i Lovgivningen hidtil ukendt Princip. Jeg skal nu villig erkende, at den Betænkelse, man iøvrigt maatte have overfor en Tilsyneladelse af det Princip, der gjør sig gjældende i § 3, ingen stor Betydning vil faae, da der her er Tale om ganske overordentlige og forbigaaende Foranstaltninger; og jeg skal ligeledes villig erkende, at de ærede Forslagsstillere for saa vidt have viist en vis Moderation og en vis priselig Forsigtighed derved, at de have beetinget Hjælpen fra Statens Side af, at Kommunerne selv yde dobbelt saa meget i det paagjældende Diemed som det, de faae af Staten. Dette gjør ganske vist, at Sagen for mig personlig ikke har saa stor Betænkelse, som den vilde have, naar der var Tale om vedvarende Foranstaltninger; men trods dette, tror jeg dog, at det vilde være rigtigst, om de ærede Forslagsstillere bestemte sig til at lade denne § 3, Indbringelsen af dette nye Princip, fare. Man kan ikke miskjende, at det hos Mange, hos de fleste vistnok, vil stille sig, som om man her faae den første Tilsyneladelse i Lovgivningen af et Princip, som Mange, og jeg tror med Rette, nære en ikke ringe Grad af Frygt for, det nemlig, at Kommunerne laste en Del af deres Fattigsørgelse over paa Staten. Dette vil vistnok for Mange have en saa stor Betænkelse, at de selv overfor en saadan blot midlertidig og af overordentlige Forhold

fremkaldt Foranstaltning ville finde Betænkelse ved at lade dette Princip faae Rodfæste i vor Lovgivning. Under alle Omstændigheder tror jeg, det er rigtigst, hvad den høitagtede Indemrigsminister ogsaa bemærkede, at Loven, naar der skal være Tale om Indbringelsen af dette nye Princip i Lovgivningen, vil staa færdig for at lide en Forhaling, hvorved dens Diemed lettelig vil kunne forspildes, eller i alt Fald lide et overordentlig betydeligt Afbræk. Udenfor de ærede Forslagsstilleres Ræds har man ikke været bekendt med dette Lovforslag førend i de allerførste Dage, og der har altsaa ikke været nogen synderlig Tid og Leilighed til at drøfte dette nye Princip. De Herrer ville vistnok ikke kunne vente, at dette hurtigt vil kunne finde en almindelig Tilslutning, og at man ikke overfor dette vil finde det nødvendigt at underkaste Sagen en Drøftelse og Overveielse, som virkelig vil kunne medføre en farlig Forhaling. Jeg tror derfor, at, naar det er dem om at gjøre, som det naturligt er, at faae Lovgivningsmagten til at træde i Virksomhed over for den bestaaende Nød og at se det ske hurtigt, vil det være rettest, at de opgive § 3 og i dens Sted indføre en lignende Bestemmelse som den, der findes i Lov af 15de Januar 1856. Der vil jo alligevel fra Statens Side kunne ydes Kommunerne en Hjælp af en Art, som ikke vil vække Nogens Betænkelse, gennem den Bestemmelse, som de ærede Forslagsstillere have indfat i Forslagets § 2, nemlig, at Staten ved Laan kommer Kommunerne til Hjælp over for den foreliggende Opgave. I Denhold dertil tror jeg, at det vilde være rigtigst, at § 3 udgik, hvormod jeg iøvrigt vilde finde det heldigt, om Lovforslaget hurtigt kunde nyde Fremme.

Th. Nielsen: Den ærede Conseilspræsident betonebe gjentagne Gange den Gang, den vestindiske Lov blev behandlet, at det gjaldt om hurtig Hjælp. Her er vel ogsaa et Tilfælde, hvor det kan siges med Rette, at det gjælder om hurtig Hjælp, og derfor har jo den ærede Forslagsstiller allerede egentlig paa Forhaand sagt, at han vil tage, hvad der kan faas, for saa vidt der overhovedet kan faas Noget, der maa anses som Hjælp over for de Paagjældende. Smidertid skal jeg, efter den ærede Ministers bestemte Udtalelse, ikke negte, at det, der bliver tilbage, bliver ikke ret Meget. Der bliver tilbage en Opfordring til Kommunerne, et Tilfagn om, at de kunne faae midlertidige Laan, men disse midlertidige Laan ville neppe blive benyttede i nogen stor Udstrækning, derom har man allerede Erfaring fra 1876—77, idet den Million, som da blev tilfagt Kommunerne som midlertidige Laan, kun blev benyttet i en meget lille Udstrækning, nemlig af 240,000 Kr. Strengt taget bliver der realiter ikke Noget tilbage; thi Netten til at give bort have jo Kommunerne allerede med Amtsraadenes Samtykke, saaledes som det